

at, finder der en Kollision Sted, saa er den virksom mellem Prokuratorerne og hele Befolkningen, og da navnlig Landbefolkningen. Vilde de Herrer blot forestille Dem, hvad det vil sige, at man i det Hele skulde forbyde de Personer, der ere ansatte hos en Retsbetjent, udenfor Kontortiden at veilede med Hensyn til Affattelsen af Ansøgninger, Andragender, Klager, eller hvad det nu er, Jurisdiktionens Behoere eller Andre, der maatte henvende sig til dem, og derimod skulde sætte alle disse Folk i den Nødvendighed at skulle ty til en Prokurator, som maasse bor flere Mile borte fra dem, medens der for dem er Afgang til med Hensyn til Forhold, som maasse ikke ere meget indgribende, at faae den fornødne Veiledning umiddelbart i Nærheden af dem, uden at der er Spørgsmaal om dertil at benytte Kontortiden, eller i alt Fald uden at dette kan komme til at medføre andre Ulemper! Der er Kollisionen, og jeg tror derfor, at en Forandring, som skulde gaa ud paa at berøve en Jurisdiktions Behoere Afgang til ved Kontorbetjentene at kunne lade Noget som helst skrive eller foretage for sig i deres Interesse, naar det sker udenfor Kontortiden, og paalægge dem, at de derimod skulde henvende sig til en, som sagt, maasse langt borte levende Prokurator, maa anses for at være i sig selv uforvarligt for Befolkningen og navnlig for Landbefolkningen. Man maa endelig være opmærksom paa, at der ikke kan være Spørgsmaal om, at nogen Mislighed deraf kan opstaa efter det, jeg har tilladt mig at bemærke med Hensyn til de Bestemmelser, der ere givne for at sikke imod, at Fuldmægtigene skulde komme til at være virksomme for Befolkningen paa et Omraade, hvor der kunde være den allermindste Frygt for, at en Forurettelse kunde finde Sted, eller at de i deres Stilling kunde komme til paa deres Principal at udøve en Indflydelse, som kunde være grundet i Hensyn til det, at de selv havde haft Noget med Hensyn til Sagens Forberedelse, med Klagen eller Andragendet eller Sligt at gjøre. Der vil altsaa efter min Overbevisning ikke her kunne komme til at opstaa nogen Mislighed. En anden Sag er det naturligt, saafremt der ikke fra Retsbetjentens Side vises den behøvrige Opmærksomhed med Hensyn til at paase, at disse Bestemmelser virkelig blive overholdte. Men for det Første tror jeg, at man med Sikkerhed kan sige, at man i hele Retsbetjentens Stilling og Forhold, saaledes som det stadig ligger klart for Dagen, har en Garanti for, at de ikke ville indlade sig paa Noget, som i og for sig vilde være forkasteligt, naar der er givet dem et saa bestemt Tilhold; men jeg skal dertil føie, at, hvis en Retsbetjent skulde gjøre sig skyldig i noget Forhold, som kunde lægges ham til Last i denne Henseende, er han jo heller ikke fritaget for at kunne drages til Ansvar. Uden at jeg skal komme ind paa de Bestemmelser i Straffeloven, som maa kunne finde Anvendelse

netop paa saadanne og beslagtede Tilfælde, skal jeg kun bemærke, at den Paragraph, som omhandler dette, netop viser, at man ikke blot vil tage Hensyn til overordentlig store Forseelser, men at der ogsaa kan være Spørgsmaal om de ringere, idet Straffegraden er den, at Retsbetjenten kan anses enten med Bøder eller Fængsel eller med Embedsfortabelse. Her vil jeg imidlertid blive staaende ved det, at han kan anses med Bøder; thi dette viser, at der kun er Spørgsmaal om en saadan Tilfidesættelse af, hvad der paalaa ham som Pligt, at der ikke kunde være Tale om højere Straf. Endnu skal jeg kun tillade mig en lille Bemærkning med Hensyn til dette Punkt. Hvis jeg ikke hørte feil, udtalte Ordføreren, at det, som vilde være det Unskelige, var, at Staten ikke paa den Maade, som vi nu ordne det, bestemte disse Lønninger til Kontorbetjente o.s.v., men at der blev givet Bestemmelser, hvorefter en rigeligere Betaling blev tilstaaet vedkommende Fuldmægtige, saa at Forholdet altsaa blev indrettet paa en anden Maade. Man har, det veed jeg godt, i et nærliggende Land en Lovgivning, hvorefter Forholdet kan ordnes paa en saadan Maade; men her at gjøre dette vilde have sine særdeles store Ulemper, saaledes som Forholdet er indrettet hos os, og jeg tror, at baade Statskassen og Forretningerne og Befolkningens Interesse vilde lide stærkt derved. Jeg skal endnu bede om Tilladelse til at maatte gjøre opmærksom paa, at det neppe nu er Tiden for os til at komme ind paa at give Bestemmelser i en saadan Retning. Dette vilde medføre som en Nødvendighed væsentlige Forandringer med Hensyn til det nu bestaaende Grundlag for Lønningerne, og hvad dermed staaer i Forbindelse, til Fuldmægtigene og de øvrige Kontorbetjente, og der maa vi ikke glemme, at der vil komme, og — som vi haabe — snart, en Omordning af Forholdet med Hensyn til den private Proces, og at altsaa ethvert Onske og ethvert Forsøg paa nu at ville bringe en Forandring i dette, efter min Mening virkelig vilde komme til at hvile paa et Grundlag, som let under de bestaaende Forhold med en forestaaende Omordning af Procesforholdene vilde være unyttigt og skadeligt.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg skal ikke med Hensyn til de enkelte Endringsforslag gjøre nogen videre Bemærkning, idet jeg antager, at de Spørgsmaal, man saaledes vilde komme ind paa, ere for smaa og af en altsor individuel Bestaaffenhed til at egne sig til at debatteres for hele Thinget, og jeg mener derfor i Henhold til den nedarvede Praxis med Hensyn til disse Kontorholdslooe, at disse Spørgsmaals Drøftelse i Reglen bør være henvist til Conference mellem Uvalget og Ministeren. Jeg skal derfor, som sagt, ikke gaa ind paa de enkelte smaa Forsættelser, der har fundet Sted, og om hvilke